

Sygn. akt IV KK 720/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2022 r.
sprawy **W. M.**,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 160 § 1 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w R.,
z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt III Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.,
z dnia 16 listopada 2020 r., sygn. akt II K [...]

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego W. M. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł., wyrokiem z dnia 16 listopada 2020 r., sygn. II K [...], skazał W. M. za popełnienie 4 przestępstw, za które wymierzono mu kary jednostkowe oraz karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w R., po rozpoznaniu apelacji obrońcy W. M., wyrokiem z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. III Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego, która zaskarżając wyrok w całości zarzuciła:

1. w zakresie rażącej obrazy przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść orzeczenia, naruszenie art. 424 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k.;
2. rażące błędy w ustaleniach faktycznych poczynione przez Sąd II instancji, przyjęte za podstawę orzeczenia, mające istotny wpływ na wydane orzeczenie;
3. oraz, jak wskazano w kasacji, z daleko posuniętej ostrożności procesowej w razie nieuwzględnienia w/w zarzutów ujętych w kasacji, działając na podstawie art. 523 § 1 zd. I (a contrario) k.p.k. i art. 438 pkt. 4 k.p.k. - rażąco niewspółmierność kary orzeczonej za zarzucane czyny zabronione i wymiarzenie kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy.

Podnosząc zarzuty, szczegółowo opisane w kasacji, obrońca wniosła „o uchylenie w całości względnie w części dot. kary wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R. Wydział III Karny Odwoławczy oraz zasądzeniu w całości od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z wyboru kosztów obrony (zastępstwa procesowego obrońcy z wyboru) według norm prawem przepisanych za I oraz II instancję oraz za postępowanie kasacyjne”.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ł. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego W. M. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy w pełni akceptując stanowisko prokuratora wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację podkreśla jedynie dodatkowo, że tak sformułowane przez wnoszącą kasację zarzuty dotyczą bądź orzeczenia Sądu I instancji, co jest całkowicie niezgodne z wymogami określonymi w treści art. 519 k.p.k., który stanowi, iż przedmiotem zaskarżenia może być jedynie wyrok Sądu odwoławczego, bądź też są niedopuszczalne z mocy prawa. Z przepisu art. 523 § 1 k.p.k. jednoznacznie bowiem wynika, że podstawą kasacji nie mogą być zarzuty

błędów w ustaleniach faktycznych czy też niewspółmierności kary. Wyrok Sądu I instancji może być natomiast w postępowaniu kasacyjnym zaskarżony skutecznie jedynie w sposób pośredni poprzez wykazanie uchybień, które nastąpiły w trakcie prowadzonej zwyczajnej kontroli odwoławczej. Wniesiona kasacja nie zawiera jednak zarzutów dotyczących obrazy art. 457 § 3 k.p.k. lub art. 433 § 2 k.p.k., skarżący nie wskazuje również na nietrafność czy też nielogiczność w rozumowaniu Sądu II instancji. Analiza zarówno zarzutów stawianych w kasacji jak i jej uzasadnienia oraz ich porównanie z apelacją wskazują natomiast, że ten nadzwyczajny środek odwoławczy jest dosłownym, słowo w słowo, powtórzeniem środka odwoławczego od orzeczenia Sądu I instancji i nie zawiera ani jednego zdania dotyczącego sposobu rozpoznania apelacji przez Sąd odwoławczy. Różnica pomiędzy apelacją a kasacją ogranicza się jedynie do zamiany określenia „Sąd Rejonowy” na „Sąd Okręgowy”. Taki sposób formułowania kasacji jest niedopuszczalny i nie może odnieść pożądanego efektu oraz świadczy bądź o nieznajomości podstawowych przepisów dotyczących postępowania kasacyjnego bądź też o całkowitym lekceważeniu obowiązków obrończych, naraża także skazanego na ponoszenie dodatkowych kosztów postępowania.

Na marginesie należy jedynie stwierdzić, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego wskazuje, że zostały w sposób prawidłowy rozpoznane wszystkie zarzuty podniesione w apelacji i Sąd Okręgowy w R., postępując zgodnie z zasadami określonymi w przepisach art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., w sposób wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji, w tym naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego, zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary oraz podał czym się kierował wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego W. M. kosztami postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k. Brak jest natomiast jakichkolwiek podstaw prawnych do zasądzenia na rzecz obrońcy zwrotu kosztów obrony, obrońca również nie wskazuje takiej podstawy swojego

roszczenia. obrońca prawdopodobnie pomija fakt, że w tej sprawie W. M. został skazany, a ona jest jego obrońcą z wyboru.